

Streljali so ta dan tudi na lok; gospodična Le-wall z Angleškega je dosegla 688 točk, Viljem Dod tudi z Angleškega pa 815.

V nedeljo, 10. julija, ni bilo iger, pričele so se zopet v ponedeljek. Najprvo se je odločilo prvenstvo v plavanju na 100 m; najboljša plavača na to razdaljo sta bila Amerikanec Daniels in Oger Zoltan Halmay. Gledati sta morala posebno na to, da nista zašla preveč na levo ali na desno, ker s tem se izgubi seveda mnogo časa. Do 75 m je bil Halmay prvi, a kmalu mu je bil Daniels vstric in je zmagal v eni minuti in pol sekunde.

SV. PRIMOŽ: POGLED PROTI KORU

V streljanju na lok za goste se je odlikoval posebno Francoz Crisot.

Ta dan kakor tudi ostale dni je bilo vse polno prediger, Nemci jim pravijo: Vorlauf. Ker je bilo število tekmecev tako velikansko, seveda niso mogli vsi naenkrat nastopiti in v predigrah so izločili tega in onega, tako da so ostali nazadnje res le najboljši. Pa tudi Angleži se pri teh predigrah baje niso obnašali popolnoma nepristransko in Amerikanci so jim to hudo zamerili. Recimo, da imamo 48 tekmecev za tek na to ali to razdaljo; po srečkanju bi morali teči štirje in štirje skupaj, torej dvanajstkrat, in teh dvanajst zmagalcev v posameznih vrstah tekmuje potem za prvenstvo. Lahko se pa zgodi, da je srečkanje nepravilno, da pridejo na primer takoj v prvi

skupini štirje najboljši tekači skupaj; eden je seveda prvi, drugi trije so pa morda boljše nego drugi zmagalec pri končni odločitvi in vendar ne pridejo tukaj popolnoma nič v poštev. In tega so Amerikanci dolžili Angleže, pa po krivici. Sploh so se Amerikanci obnašali jako samozavestno; če je eden njih zmagal tudi v najmanjši pripravljalni tekmi, že so kričali na vse pretege, ga vzdignili na rame in ga nosili po stadiju okoli; če je pa zmagal v odločitvi, je bil pa hrup in vrišč nepopisnen. Nekateri hudomušneži so hoteli dokazovati, da to kričanje ni toliko izraz veselja kakor pa poizkus jeziti Angleže; slednji so to tudi čutili in če je kdo izmed njih zmagal, se je stadij kar tresel vsled gromovitega vpitja.

Ta dan so začeli s skokom. Omenili smo že, da praktični športni narodi pri tem ne rabijo deske, kar je edino prav. Naravnost neverjetno se nam zdi, ako čitamo, kake višine in dolžine dosežejo nekateri v tej vaji. Tu je vse zedinjeno: največja moč mišic, pridna priprava, nepopisna gibčnost, energija in moč volje in najboljši je tisti, ki vse te vrline v pravem trenotku združi. Kako bi sicer mogli si predstavljati skok Angleža Bakerja, ki je že l. 1900. brez deske skočil 2·02 m visoko, ali pa skok Darbyja, ki je brez zaleta dosegel višino 183 cm in istotako brez zaleta daljavo 372 cm!

V Londonu so se odlikovali v skoku zlasti Amerikanci in Angleži; pri vsakem atletu je bil opazovati poseben način zaleta in odskoka. Pri skoku na višino zadostuje zalet petnajst do dvajset korakov, odskočiti moramo pri polovici višine, torej če skočimo 1·5 m visoko, pri oddalji 75 cm od stojala; so pa tudi atleti, ki se stojalu še bolj približajo, tako zmagalec v Londonu, Amerikanec Porter; ta je dosegel 1·91 m, sledili so mu Anglež Leahy, Oger Somodi in Francoz André, ki so vsi trije skočili 1·88 m visoko! Potem so prišli zopet trije Amerikanci s 1·85 do 1·83 m! Začeli so skakati pri 1·6 m, torej pri številu, katerega pri nas sploh malokdo doseže. Pri skoku na višino brez zaleta je bil prvi Amerikanec Ray Ewry s 1·575 m! Samo dva centimetra manj sta skočila Grk Tsiclitiras in Amerikanec Biller, ta skok je posebnost nekaterih dežel, zlasti Amerike. Ewry je izredno usposobljen za skok brez zaleta, bodisi na višino ali v daljavo, bil je vselej prvi, v Atenah, St. Louisu in v Parizu, sedaj pa v Londonu.

Istotako je posebnost nekaterih dežel skok na daljavo brez zaleta, in tudi tu je bil Ewry prvi s 3·33 m! Tsiclitiras mu je sledil s 3·23 m, temu pa Amerikanca Sheridan in Biller s 3·22 m! Z izrednim zanimanjem so sledili gledalci skoku na daljavo z zaletom; ta vaja zahteva dolgoletno skrbno vežbanje in zopet vidimo večinoma le Amerikance in Angleže, ki imajo zmisel zato in ki po dolgotrajni, vse ma-